

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2580/2016
16.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Борис Рибаровски, адвокат из ..., против туженог ЗТУР "ББ" ..., ВВ, предузетник, кога заступа Јовица Миладиновић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3713/15 од 12.07.2016. године, у седници већа одржаној 16.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3713/15 од 12.07.2016. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Параћину П1 397/12 од 14.08.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, поништено решење о отказу уговора о раду од 28.11.2012. године и обавезан тужени да тужиљу врати на рад на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, одлучено је да ће се о преосталом делу тужбеног захтева и трошковима поступка одлучити коначном пресудом.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3713/15 од 12.07.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена делимична пресуда Основног суда у Параћину П1 397/12 од 14.08.2015. године.

Против другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије којима се истиче да је другостепени суд

потврдио првостепену пресуду која је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12 ЗПП и тиме и сам учинио битну повреду нису основани, пошто је другостепени суд правилно оценио наводе жалбе туженог да првостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила уговор о раду ... од 06.06.2011. године за обављање послова помоћног радника на неодређено време почев од 06.06.2011. године. Тужени је тужили отказо уговор о раду решењем од 28.11.2012. године, због учињене повреде радне обавезе и радне дисциплине из члана 97. став 1. тачка 1. Правилника о раду, извршене тако што је неоправдано изостала са посла више од једног дана узастопно и то почев од 26.10.2012. године па надаље, до доношења решења, без обавештавања послодавца о разлозима одсуствовања, а на основу чланова 93, 94, 95, 97. став 1. тачка 1, 98. и 101. Правилника о раду. Уговор о раду отказан је са 25.10.2012. године као последњим радним даном који је тужила провела на раду код послодавца. Тужила је доставила туженом извештај о привременој спречености за рад за период од 12.09.2012. године до 14.09.2012. године, од 26.09.2012. године до 30.09.2012. године и за период од 01.10.2012. године до 25.10.2012. године. Према наведеним извештајима, узрок привремене спречености за рад тужиле је одржавање трудноће. Према оцени првостепене лекарске комисије од 26.10.2012. године и од 26.11.2012. године, тужила АА је привремено спречена за рад од 26.10.2012. године и даље, из разлога ризичне трудноће и потребе за мировањем.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право усвајањем тужбеног захтева и то члан 187. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/2005, 61/2005, 54/09), којим је прописано да за време трудноће, породилског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета послодавац не може запосленом да откаже уговор о раду. Будући да из медицинске документације произлази да је тужила у време отказа била трудна, послодавац је давањем отказа повредио цитирану одредбу. Последица поништаја незаконитог престанка радног односа је враћање на рад по члану 191. став 1. Закона о раду.

Наводи ревизије да су након порођаја тужиле престали разлози из којих је тужила заштићена од отказа уговора о раду, а чиме је тужили и престао радни однос, нису основани. Тужили, која је код туженог запослена на неодређено време, незаконито је престао радни однос због изостанка са рада почев од 26.10.2012. године, у ком периоду је била привремено спречена за рад из разлога трудноће, што произлази из медицинске документације. Окончањем трудничког, односно породилског одсуства, тужила има право да се врати на рад, по закљученом уговору о раду.

Ревизија се неосновано позива на члан 94. став 2. Закона о раду, којим је прописано да запослена жена има право на одсуство са рада због трудноће и порођаја најраније 45 дана пре времена одређеног за порођај, погрешним интерпретирањем да се члан 187. Закона о раду, који прописује посебну заштиту од отказа за време трудноће, односи на период од 45 дана пре времена одређеног

за порођај. Одредба члана 94. став 2. Закона о раду, која прописује безусловно право на одсуство са рада у периоду пред порођај, не дерогира члан 187. истог закона, којим је прописано да се отказ не може дати за време трајања трудноће. Имајући у виду да тужила поседује медицинску документацију о томе да је била спречена за рад због трудноће у спорном периоду, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев за поништај решења и враћање тужиле на рад.

Околност да ли је туженом било познато да је тужила одсуствовала са рада због трудноће у време давања отказа није од значаја за примену члана 187. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/2005), јер је сазнање послодавца постало релевантно увођењем новела одредбе члана 187. дана 08.04.2013. године ("Службени гласник РС" бр. 32/2013), након доношења оспореног решења, додавањем става 3. којим је прописано да је решење о отказу уговора о раду ништаво ако је на дан отказа уговора о раду послодавцу било познато постојање околности из става 1. овог члана или ако запослени у року од 30 дана од дана пријема отказа обавести послодавца о постојању околности из става 1. овог члана и о томе достави одговарајућу потврду овлашћеног лекара или другог надлежног органа. Осим тога, власник туженог је у исказу навео да је супруг тужиле 26.09.2012. године доставио потврду да је тужила на боловању, што значи да је тужени у време доношења спорног решења 28.11.2012. године имао сазнања да је трудноћа разлог тужилине спречености за рад.

Из наведених разлога, применом члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић